

Nathan Gilmour wist dingen die andere mensen niet wisten.

Mensen als bijvoorbeeld zijn collega's bij de Havenautoriteit van Baltimore.

Dingen als bijvoorbeeld de ware toedracht van de dood van een van die collega's. Dat was geen ongeluk geweest, ook al stond dat wel in het proces-verbaal; en de overledene was ook niet het beoogde slachtoffer. Dat was Gilmour zelf.

Gilmour wist donders goed dat hij degene was die dood had moeten zijn. Dat stond als een paal boven water. En als hij bleef zitten waar hij zat en braaf bleef doen wat hem gezegd werd, dan zouden de moordenaars eveneens tot de ontdekking komen dat ze het verprutst hadden. Dan kwamen ze hun fout rechtzetten. Ook dat stond als een paal boven water. Dus had Gilmour geen keuze. Hij moest de stekker eruit trekken.

Gilmour zat in zijn eentje in het hokkerige kantoortje. Er stond nog een bureau, maar dat ging schuil onder een massa boeketten. De meeste begonnen al te verwelken. Er hing een zware geur van bloemen. De stank van bloemen, dacht Gilmour. De stank van de dood. Hij ging door zijn mond ademen en draaide zijn stoel opzij om niet uit het raam te hoeven kijken. Hij had geen behoefte aan de aanblik van het dak van die half ingezakte witte tent. De tent stond opgesteld boven de plek waar de zeecontainer was neergekomen toen hij uit de kraan viel. Of toen iemand hem had

laten vallen. De politie was weg, maar de vlek op het beton zou nog maanden te zien zijn. Op kantoor werd gefluisterd dat de gast die onder de container was verpletterd, zo plat als een dubbeltje was geweest. Gilmour had hem maar vijf maanden gekend. Hij had samen met hem in het kantoortje gezeten, was op hem gesteld geraakt. En had uiteindelijk zijn dood veroorzaakt. Met een huivering haalde hij een telefoon uit zijn zak. Een supereenvoudig model. Hij klapte het toestel open en tikte een berichtje in. *911. Moeten afspreken.*

Gilmour toetste een nummer in, drukte op Verzenden, keek hoe laat het was – één over elf in de ochtend – en ging zitten wachten op antwoord. Die dag zou er niets meer uit zijn handen komen. In dat kantoortje zou er überhaupt nooit meer iets uit zijn handen komen. Of waar dan ook, als zijn eerstvolgende zet mislukte.

Op hetzelfde moment dat Nathan Gilmour zijn sms'je stuurde, stapte Jack Reacher een koffiebar binnen. Die was groot, fel verlicht en druk, op amper een steenworp van Gilmours kantoor aan de haven. Hij zag industrieel aandoende bakstenen muren, een eikenhouten vloer en drie parallelle rijen rijk versierde ijzeren pilaren die het plafond stutten. Een voormalig pakhuis, gokte Reacher. Gebouwd voor de eeuwigheid. Zo'n pand dat veel langer overeind bleef dan het bedrijf waarvoor het was neergezet, en dat nu aan een tweede leven bezig was. Reacher kon zich goed voorstellen dat de bovenste verdiepingen zouden worden verbouwd tot dure appartementen zodra de buurt overspoeld werd met yuppen, als dat al niet het geval was.

Reacher ging in de rij staan bij de balie, bestelde zijn koffie – zwart, zonder suiker – rekende af en liep met zijn beker naar een rond tafeltje in de hoek. Iemand had er een krant laten liggen, maar dat was niet de reden waarom Reacher juist die plek koos. Hij ging daar zitten omdat hij vanaf daar de hele koffiebar kon overzien. Hij wurmde zich achter het

tafeltje en liet zich op een houten stoel zakken. Die was niet gebouwd op iemand van zijn postuur – een meter vijfennegentig lang, ruim honderdtien kilo – en hij zat dan ook niet lekker, maar dat maakte Reacher niet uit. Hij was niet van plan lang te blijven. Hij was die ochtend per Greyhoundbus aangekomen en zou tegen het eind van de avond of morgenochtend vroeg met zo'n zelfde bus vertrekken. Hij was hier omdat een band die hij goed vond speelde op een benefietconcert voor veteranen. Het was eind oktober, het optreden vond 's avonds plaats, in de openlucht, en Reacher had geen jas. Dat was het volgende item op zijn lijstje: een jas kopen. Hij zou nog een of twee, misschien drie, koppen koffie drinken en zodra hij voldoende cafeïne in zijn lijf had, ging hij weer verder.

Driekwart van de tafeltjes in de koffiebar was bezet. Afgezien van Reacher waren er nog enkele klanten in hun een-tje. Twee zaten te lezen. De anderen tikten naarstig op hun laptop. Midden in de ruimte zaten zes mensen op een kluitje rond een tafel voor vier. Aan de overige tafeltjes zaten stellen. De meeste stellen hielden zich bezig met elkaar of met hun telefoon, maar Reacher zag dat twee van hen iets anders deden. Eén duo zat onafgebroken naar de deur te kijken. De man had een keurig, kort baardje. De vrouw had zwart, fraai ingevlochten haar. Ze hadden nette kleding aan, alsof ze hier waren voor een speciale gelegenheid, en ze keken afwisselend bezorgd en nerveus. Het andere koppel hield hen in de gaten. Zij waren ouder. Misschien eind zeventig. Ze zagen bleek en grijs en zaten met kromme rug. Hun kleren waren sleets en armoedig en er stond maar één beker tussen hen in op tafel.

Reacher dronk zijn eigen mok leeg, worstelde zich achter zijn tafeltje vandaan en liep op zijn gemak naar de balie. Hij liet zich weer bijschenken en net toen hij zich omdraaide, kwam er iemand binnen. Een man, halverwege de veertig zo te zien, met een pak aan en een aktetas in de hand. Met het begin van een glimlach op hun lippen kwam het keurige

echtpaar dat naar de ingang had zitten kijken half overeind. Tot ze iets zagen in de blik van de nieuwkomer. De glimlach bestierf hun op de lippen. Ze zegen terug op hun stoel. De man liet zijn schouders hangen. De nieuwkomer kwam aan hun tafeltje zitten en even zei niemand iets. Toen rechte de man met het baardje zijn rug. Hij stak zijn kin naar voren en zei: 'Als het slecht nieuws is, vertel het dan maar. Laat ons niet in het ongewisse.'

Reacher bleef staan treuzelen bij de rij flessen op de balie alsof hij overwoog melk in zijn koffie te doen. Hij wilde horen welke kant dit gesprek opging.

De nieuwkomer begon: 'Vergeet niet wat ik gezegd heb. De futures-markt is zeg maar een soort storm op zee. Met je investering als scheepje dat de oceaan wil oversteken. Dan moet je rekening houden met stormvlagen. Verraderlijke stromingen. Onvoorspelbare getijden. Je kunt aan de grond lopen, je bodem openhalen aan de rotsen. Je kunt vertraging oplopen. Of in het ergste geval, zinken.'

Reacher zag de sjofel ogende oude man zijn hoofd schudden en zijn stoel achteruitschuiven alsof hij wilde opstaan. De vrouw tegenover hem legde haar hand op zijn arm om hem tegen te houden.

De man met de baard zei: 'Maar jij zei dat je wist hoe je tussen al die stormen door moest laveren. Je zei dat jij de beste was. Dat je binnen een etmaal voor winst kon zorgen. Dat je onze inleg misschien zelfs wel kon verdubbelen.'

De nieuwkomer zei: 'Klopt. Dat heb ik gezegd.'

'Dus wat wou je ons nou vertellen? Dat je ons geld kwijt bent?'

'Ik ben het niet kwijt.'

'Wat dan?'

'Ik heb het niet verdubbeld.'

'Maar er is wel wat over?'

'Over?' grijnsde de man. 'Dat kun je wel zeggen. Want ik heb het niet verdubbeld. Ik heb het verdriedubbeld.'

De man met de baard was een hele tijd stil, en begon toen: ‘Verdriedubbeld? Dat is dan dus...’

De nieuwkomer pakte zijn aktetas, zette hem op zijn schoot, maakte de sloten open en kiepte hem boven tafel om. Rolletjes bankbiljetten tuimelden eruit. Vijftien, welgeteld. Eentje rolde tegen een koffiekop aan. Twee rolden er op de vloer. ‘Vijftienduizend dollar in nog geen etmaal. En dan is mijn commissie er al af. Ik zei het toch? Ik ben de beste.’

Reacher zag het sjofele echtpaar elkaar even aankijken. Zwijgend leken ze iets overeen te komen. Ze knikten allebei, bijna onzichtbaar. Toen gingen ze meer rechtop zitten en leunden iets voorover.

De man met het baardje staarde met open mond naar het geld. De vrouw naast hem sloeg met een kreet haar armen om hem heen, zo hard dat ze beiden bijna van hun stoel vielen. Ze krijsten. Ze juichten. Ze gaven elkaar high-fives. Iedereen zat naar ze te kijken, maar dat maakte ze zo te zien niets uit. De nieuwkomer glimlachte, zette zijn aktetas weer rechtop en klapte hem dicht. Hij stond op en was al halverwege de deur toen de man met de baard zag dat hij ervandoor ging.

‘Wacht even,’ zei hij. ‘Ga je weg?’

‘Waarom niet? Mijn werk zit erop. Geniet van je winst.’

‘Nee. Jouw werk zit er niet op.’ Hij begon de rolletjes geld bijeen te graaien. ‘Neem maar weer mee. Investeer het opnieuw. Net als gisteravond.’

‘Zeker weten?’

‘Nou en of.’

‘Ik kan niet beloven dat ik het weer verdriedubbel.’

‘Maar verdubbelen kan wel?’

De nieuwkomer liep terug naar het tafeltje. ‘Wie weet.’

Reacher ging naar zijn eigen tafel en zag de man met het baardje de rollen bankbiljetten bijeenvegen en de twee gevallen rollen oprapen. Hij zette de omgevallen beker overeind, schudde de man met de aktetas de hand, sloeg zijn arm om

de schouders van de vrouw en liep met haar naar de deur. Ze huppelden bijna. De man die het laatst was binnengekomen zette zijn aktetas neer, opende hem en borg het geld erin op. Hij klapte hem dicht, draaide hem op slot en keek naar de deur.

De sjofele man hees zich overeind. Hij stak zijn hand op om de nieuwkomer naar hun tafeltje te wenken. De man keek even alsof hij dacht dat er iemand anders bedoeld werd, haalde zijn schouders op en liep op het echtpaar af. De mannen spraken kort, en daarna gingen beiden zitten. Reacher kon niet horen wat ze zeiden. Dat hoefde ook niet. Hij zag waarover het ging. En hij wist al wat er ging komen. Twee minuten later stak de oude man een graatmagere hand in zijn binnenzak en haalde wat geld tevoorschijn. Twee bundeltjes bankbiljetten. Dikker dan de rollen die even tevoren uit de aktetas waren gekomen. Misschien vijfduizend per bundel. Tienduizend in totaal. Waarschijnlijk alles wat ze bij elkaar hadden kunnen schrapen.

Na het versturen van zijn berichtje bleef Nathan Gilmour tien minuten met zijn telefoon in zijn hand zitten. Die piepte niet en trilde niet. Gilmour mikte hem weer op zijn bureau. Het toestel gleed over het glanzende bureaublad en kwam tot stilstand naast zijn toetsenbord. Als een soort babybroertje van de computermuis. Gilmour staarde ernaar. Dat was beter dan het uitzicht uit het raam of de aanblik van de verlepte bloemen, maar echt vrolijk werd hij er niet van. Nog steeds piepte de telefoon niet. Nog steeds trilde hij niet. Twintig minuten later pakte Gilmour hem weer op. Hij klapte hem open en keek naar het schermpje alsof daar ongemerkt een antwoord binnengeslopen kon zijn, maar het scherm was leeg. Gilmour begon boos te worden, alsof de telefoon het op hem voorzien had. Alsof hij opzettelijk een binnenkomend antwoord tegenhield. Hij kreeg zin het toestel tegen de muur te keilen tot het kapot op de grond lag en de restanten dan

aan gruzelementen te trappen. Hij zat nog tegen zijn woede te vechten toen het schermpje oplichtte. Het langverwachte antwoord was er. Hij las: *Vandaag, twaalf uur*. Er stond een adres bij: niet ver uit de buurt, wist Gilmour. Waarschijnlijk een restaurant of een café, dacht hij, want de laatste zin luidde: *Kijk uit naar een man alleen. De grootste vent daar*.

De man die bij het bejaarde stel was komen zitten haalde een grote bruine envelop tevoorschijn, borg de twee nieuwe stapeltjes bankbiljetten erin op, stopte hem in zijn aktetas, schudde de oude man en diens vrouw de hand en liep naar de deur. Reacher dronk zijn mok leeg en ging achter hem aan. De man stak de straat over, langs een ander gerestaueerd pakhuis – ditmaal met een stel boetieks op de begane grond – en dook een steeg in. Reacher bleef even stilstaan en luisterde. Hij hoorde een portier dichtslaan en een motor aanslaan. Hij deed een stap naar voren en zag nog geen tien meter verderop een Toyota Camry staan. Zilverkleurig. Niet het allerlaatste model, dacht Reacher, hoewel hij dat niet zeker wist. Hij had niet veel met auto's.

Nathan Gilmour klapte zijn telefoon dicht, stak hem in zijn zak en nam even de tijd om in gedachten de logistiek door te nemen. Het kostte hem misschien een kwartier om naar de afspraak te komen. Hij kon het best gaan lopen. En als hij daar dan was, had hij tijd nodig om een gunstige plek te vinden en te verzinnen hoe en wanneer hij zijn boodschap kon afleveren. Het zou krap zijn, maar het was te doen. Hij haalde een notitieblok uit zijn bureaula en pakte een pen.

Reacher liep op de auto in de steeg af. De man met de aktetas zat achter het stuur. Het gesoigneerde echtpaar dat zogenaamd

hun slag had geslagen op de futures-markt zat achterin. De man had nog steeds zijn baardje, maar het haar van de vrouw was niet meer zwart en niet meer lang. Ze had nu een korte blonde bob. De auto kwam in beweging. Reacher ging midden op de weg staan, zodat hij er niet langs kon. De bestuurder trapte op de rem. Hij toeterde. Reacher liep dichterbij de auto. Die begon weer te rijden. De voet van de bestuurder aarzelde boven het gaspedaal. Hij overwoog plankgas te geven, maar het doodrijden van een bemoeizieke onbekende maakte geen deel uit van zijn plannen. Zoiets trok de aandacht. Tenzij die gast hem wilde aanvallen; in dat geval was er wel iets voor te zeggen. Al was succes niet gegarandeerd. Het was een reus van een vent. Hij leek wel een bankkluis op poten. Zijn handen waren net kolenschoppen. Zijn armen waren dikker dan de benen van de meeste mensen. De bestuurder wist niet zeker of de auto het nog zou doen na een aanrijding met iemand van dit kaliber. Er kon behoorlijke schade ontstaan en de airbags zouden gegarandeerd afgaan. Dus nam hij geen risico en beperkte zich tot een tweede stoot op de claxon.

Reachers redenering was vergelijkbaar, maar hij was niets van plan waarbij hijzelf averij zou oplopen. Hij deed nog een stap naar voren en ramde de bal van zijn rechtervoet midden in de grille van de auto. Hoe het allemaal werkte interesseerde hem niet – tenslotte had hij niet veel met auto's – maar hij wist wel dat airbags waren ontwikkeld om zich op te blazen in het geval van een ongeluk, en hij nam aan dat een frontale botsing best vaak voorkwam. Er moest ergens een sensor zitten voor dat soort aanrijdingen. Hij had geen idee waar die zat, dus verkoos hij kracht boven precisie. Dat werkte. De auto werd meteen gevuld met een stel opbollende witte ballonnen. Reacher stapte razendsnel naar de kant van de bestuurder. De auto minderde vaart en bleef staan, en de airbags liepen bijna even snel leeg als ze opgeblazen waren. Reacher greep de portierhendel en rukte het portier open. Hij boog voorover de auto in en haalde de sleutel uit het contactslot.

Binnen hing nog een vage geur van explosieven. Waarschijnlijk het spul waardoor de airbags zo snel opgeblazen hadden kunnen worden. Het prikte in Reachers neus en mond, maar hij negeerde het gekriebel, greep de bestuurder bij zijn overhemd en trok hem naar buiten. De kleren van de man zaten onder een fijn, zilverig, glibberig soort stof. Hij leek wat daas door de belevenis. Reacher schopte het portier dicht, draaide de man om zijn as en zei dat hij zijn handen tegen de dakrail moest leggen. Even stond de man roerloos, te versuft om in beweging te komen, maar daarna gehoorzaamde hij.

Reacher opende het achterportier en sleurde de man met het baardje naar buiten. Die was zo slap als een ledenpop, maar toen Reacher hem losliet, viel hij niet op de grond. Hij draaide zich om en haalde tegelijkertijd met zijn rechterhand een stiletto uit zijn sok. Daarna kwam hij overeind en bleef in een vechtershouding staan, zijn gezicht vertrokken van woede.

Reacher gebaarde naar de stiletto en zei: 'Laat vallen.'

De man draaide zijn pols naar links, en toen naar rechts, terwijl hij het mes rechtop hield en probeerde met het weerkaatste licht in Reachers ogen te schijnen.

Reacher zei: 'Ik heb een vaste regel. Als iemand me met een mes te lijf wil, breek ik zijn arm. Als je het nú laat vallen, maak ik een uitzondering.'

De man haalde uit naar Reachers gezicht, maar hield zich op het laatste moment in. 'Dat was een waarschuwing,' zei hij. 'Wegwezen of ik snij je hart uit je lijf.'

De bestuurder rechtte zijn rug en wilde zich omdraaien. Reacher stak zijn linkerarm uit, legde zijn hand op het achterhoofd van de man en ramde het naar voren als een basketbal. De brug van zijn neus klapte op de bovenrand van het portier. Zijn hoofd stuiterde op het metaal en hij viel plat op zijn rug op het asfalt, met weggedraaide ogen en hevig bloedend uit beide neusgaten.

Reacher keek weer naar de man met de baard en zei: 'Dan ga je er dus van uit dat ik een hart heb.'

De man kwam op hem af en haalde weer uit, ditmaal naar Reachers lijf. Reacher kruiste zijn armen vlak boven de polsen, rechts over links, en stootte ze naar voren, waardoor de onderarm van de man klem kwam te zitten tussen Reachers handen. Daarna drukte Reacher het mes naar beneden, waar het geen kwaad kon. De man probeerde zich los te trekken, maar was te traag. Met zijn linkerhand greep Reacher de pols van de man en draaide die naar achteren, totdat de elleboog blokkeerde. En toen draaide hij nog even door.

De man slaakte een kreet van pijn. 'Stop!' Hij liet het mes los. 'Ik heb het laten vallen. Ik heb het laten vallen.'

'Te laat,' zei Reacher. Met zijn linkerhand bleef hij druk uitoefenen op de arm van de man, en hij bracht zijn rechtervuist als een moker omlaag, net onder de elleboog. Beide onderarmbotten versplinterden, en nog voordat hij een kreet kon slaken viel de man flauw van de pijn. Reacher dumpte het bewusteloze lichaam boven op dat van de andere man en bukte zich om op de achterbank van de auto te kunnen kijken. De vrouw bevond zich nog in de auto, maar ze zat niet meer. Ze stond over de leuning van de rechtervoorstoel gebogen en graaide naar de aktetas.

'Niet doen,' zei Reacher. 'Uitstappen. Aan deze kant.'

De vrouw haakte een vinger door het handvat van de aktetas, hees hem omhoog en plofte terug op haar plek. Daarna greep ze de tas in beide handen en hield hem als een schild tussen Reacher en zichzelf in.

'Uitstappen,' zei Reacher.

De vrouw bleef roerloos zitten.

'Als jij mij niks doet, doe ik jou niks. Maar als ik je naar buiten moet slepen, sta ik nergens voor in.'

De vrouw stak haar hand uit naar de portierhendel aan de andere kant van de auto.

'Als ik achter je aan moet, zul je het bezuren.'

De vrouw reikte verder.

'Dacht je dat je harder kon lopen dan ik? Misschien wel.'

Maar harder dan een auto?’ Reacher hield de sleutel omhoog die hij even tevoren uit het contactslot had gehaald.

De vrouw liet haar hand zakken en schoof langzaam over de achterbank naar Reachers kant van de auto. Ze liet de aktetas niet zakken. ‘Wat wil je?’ vroeg ze.

‘Dat bejaarde echtpaar dat jullie geld gaf in de koffiobar. Wie zijn dat?’ vroeg Reacher.

De vrouw haalde haar schouders op. ‘Geen idee. Gewoon een stelletje zielige losers.’

‘Hoeveel heb je van ze gekregen?’

‘Tien mille.’

‘Wanneer heb je gezegd dat ze hun winst krijgen?’

‘Morgen. Zelfde tijd, zelfde plaats.’

‘Behalve dan dat jullie niet komen opdagen. Er komt geen winst. En die oude mensen zijn al hun spaargeld kwijt.’

‘Je meent het, Sherlock.’

‘Hier met die aktetas.’

De vrouw hield de tas strak tegen haar borst. ‘Nee.’

Reacher gebaarde naar de twee mannen die roerloos op de grond lagen. ‘Wou jij daar soms bij komen te liggen?’

De vrouw gaf geen antwoord.

‘Is bejaarden oplichten een baan met ziektekostenverzekering? Ik heb me laten vertellen dat een lang ziekenhuisverblijf best duur is.’

‘Oké.’ De vrouw gooide de aktetas op de grond. ‘Maar als er iemand het ziekenhuis in gaat, ben jij dat. De gast voor wie wij werken, die licht je niet zomaar op. Dat komt je duur te staan.’

‘De gast voor wie jullie werken? Wie is dat dan?’

De vrouw zweeg even. ‘Dat zeg ik niet.’

‘Doet er niet toe. Want ik steel niets van hem. Dat geld is niet van hem. Het is van die twee bejaarden en ik ga het ze teruggeven.’

‘Dat meen je niet.’

‘Let jij maar eens op.’

‘Waarom zou je dat doen? Je kunt het toch gewoon zelf houden?’

‘Als je dat moet vragen, begrijp je het antwoord ook niet. En nou wegwezen. Vertel je baas maar wat hier gebeurd is. En zorg ervoor dat ik jullie nooit meer zie.’

Op het moment dat Reacher de steeg uit liep, stapte Harvey Jones uit een taxi. Zijn bewegingen waren traag, en dat kwam niet alleen door zijn postuur. Jones was twee meter lang en woog ruim honderddertig kilo. Hij voelde zich terneergeslagen door het telefoontje van een halfuur geleden. Iemand had hem gebeld voor een klusje waarnaar hij nu op weg was. Jones was acteur. Althans, dat ambieerde hij. Maar of het nu door zijn lengte kwam of door zijn gewicht – de meeste acteurs waren graatmager, hij snapte niet waarom – of door gebrek aan geschikte scenario’s: hij had nog nooit een echt goede rol gekregen. Het enige werk dat hij kon krijgen was als *enforcer*: dan moest hij voor een zogeheten zakenman een stel straatcrimineeltjes de stuipen op het lijf jagen. De opdrachtgever was een gast die hij had ontmoet via een collega-acteur in ruste, nadat zijn laatste impresario hem had gedumpt. Hij praatte zichzelf aan dat hij goed bezig was. Moreel gezien was dreigen met klappen beter dan iemand echt een pak rammel geven. Om overtuigend over te komen moest je kunnen acteren. En het betaalde tenminste goed. Er moest tenslotte wel brood op de plank komen.

Toen Reacher de koffiebar weer binnenkwam, zat het bejaarde echtpaar nog aan hetzelfde tafeltje, maar ze zagen er een stuk minder grauw uit. Ze zaten meer rechtop, hand in hand, te lachen en te giechelen, en er stonden nu twee drankjes tussen hen in. Hoge, smalle glazen, breed uitlopend, vol opgeschuimde melk met laagjes espresso ertussen.

Reacher liep naar het tafeltje, ging op een van de onbezette stoelen zitten en plaatste de aktetas op zijn knieën. Even zei

niemand iets, en daarna begon de oude man: ‘Dit tafeltje is bezet. Zoek zelf maar een plek.’

‘Ik ben zo weer weg,’ zei Reacher. ‘Ik kom alleen even iets zeggen.’

‘Iets zeggen? Wie ben jij?’

De vrouw stootte haar echtgenoot aan en gebaarde naar de aktetas op Reachers schoot. Haar gelukzalige blik had plaatsgemaakt voor een niet-begrijpende uitdrukking.

Reacher zei: ‘Jullie hebben geluk gehad.’ Hij wrikte de twee sloten open, haalde de bruine envelop uit de aktetas en legde die op tafel.

‘Is dat...?’ Er verschenen diepe rimpels in het voorhoofd van de oude man.

‘Dit is jullie geld. Stop het weg.’

‘Ik snap het niet. Hoezo nu al?’ De man pakte de envelop en keek erin. Zijn handen begonnen te beven. ‘Wacht even. Waar is onze winst? Ze hadden beloofd...’

‘Dat waren oplichters. Er is geen winst.’

‘Jawel. Die komt nog. Die andere mensen... die kregen driemaal hun inleg terug. Wij hebben... Wat heb je gedaan? Hoe...? Wie ben jij? Je hebt alles verpest!’

Reacher stak zijn hand in de aktetas en haalde er een bundeltje bankbiljetten uit. Hij liet het op tafel vallen.

‘Wat is dat?’

‘De “winst” van dat andere stel. Hiervan zijn er nog veertien, precies hetzelfde. Ga je gang. Tel maar.’

De oude man keek een tijdje naar het bundeltje, alsof hij verwachtte dat het ieder moment uit eigen beweging kon weglopen, en toen pakte hij het voorzichtig beet. Er zaten drie elastiekjes omheen. Een in het midden en twee aan beide uiteinden. De man haakte zijn nagel om het linkerelastiekje en trok het los. Hij waaierde het bundeltje open. Bovenop zat een briefje van twintig dollar. Onderop zat een briefje van twintig. En daartussenin niets dan op maat geknipt krantenpapier.

Harvey Jones bleef even staan om op adem komen, pakte zijn telefoon en begon lopend aan de laatste paar honderd meter naar de afgesproken plek. Ze mochten niet zien dat hij per taxi was gearriveerd – een zwarte limousine met een chauffeur was een heel ander verhaal – en al lopend kon hij de instructies van zijn opdrachtgever nog een keer doorneemen. Van lezen in een rijdende auto werd hij wagenziek. Volgens de instructies moest hij ene Gilmour zien te vinden; die wilde ergens over praten, en het was dringend. Waarom hij hem wilde spreken, was onduidelijk. Er waren twee mogelijkheden geopperd. Gilmour werd nerveus en wilde de brui geven aan wat hij ook aan het doen was. Of Gilmour was gek geworden en wilde opnieuw onderhandelen. In beide gevallen was het antwoord hetzelfde. Geen schijn van kans. Gilmour moest zijn klus afmaken en zich aan de afspraak houden. Anders liep het slecht met hem af. Hoe slecht het met hem af zou lopen, mocht Jones zelf bepalen. Hij moest improviseren. Zijn talent tonen, al bestond zijn publiek maar uit één man.

Jones stopte zijn telefoon in zijn zak en droomde even weg. Hij was op weg naar het Lyric Theatre in Manhattan, niet naar de een of andere yuppentent in hartje Baltimore. Hij was de invaller voor Sir Ian McKellen en stond op het punt de hele voorstelling te redden dankzij het meest geïnspireerde staaltje acteren in tijden, niet... Wacht even. Er was iets mis met zijn linkerarm. Een pijnscheut van zijn schouder tot aan zijn pols. Zijn vingers tintelden. Het leek wel of er een stalen band rond zijn borst zat. En of iemand die aandraaide. Hem insnoerde. Hij zakte door zijn benen en viel plat op zijn gezicht op de stoep. Hij zag kans zich op zijn rug te draaien. Maar had meteen spijt, want er viel een kluis op zijn borst, meteen gevolgd door een vrachtwagen. En daarna viel het doek. Voorgoed.